

c.j. van doornik-lengkeek

lapjeskat

of voddendoes...?

C. J. VAN DOORNIK - LENGKEEK

**LAPJESKAT
OF VODDENPOES . . . ?**

Met illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

ISBN 90 266 4267 9

„O, kijk eens, kijk eens, hij blijft echt zitten!”

Maud danst van plezier door de kamer en trekt Elsje, haar vriendinnetje, mee.

In de poppewagen zit een klein hondje. Hij kijkt naar de druktemakers. Het lijkt wel of hij denkt: „Ik zit hier best.”

„Net een echte baby,” roept Elsje. „Weet je wat? We gaan met hem buiten wandelen.”

„Dat kan niet,” zegt Maud, „moeder zei dat hij de eerste week binnen moest blijven. Hij moet eerst aan ons huis gewend zijn, anders loopt hij weg.”

„O, wat jammer, het zou juist zo leuk zijn, net echt!”

Teleurgesteld kijkt Elsje naar de poppewagen, maar dan roept ze:

„Weet je wat? We binden hem vast. Echte baby's hebben toch ook een tuigje in de wagen! Anders rollen ze eruit.”

„Maar wij hebben geen tuigje!”

Dat is waar, maar Elsje weet wel raad.

„De ceintuur van je jurk, dáár kan het mee.”

Maud kijkt eens naar haar ceintuur. Ja, het zou wel kunnen. Vlug maakt ze haar los.

„Je moet het niet strak doen, anders stikt hij.”

„Natuurlijk niet, dat weet ik ook wel, ik doe het heel losjes, m'n hand kan er nog helemaal tussen.”

Flipje, het hondje, schudt eens met z'n kop. „Wat doen ze daar voor een raar ding om m'n nek?”

Hij bijt erin. „Bah nee, het smaakt niet lekker.”

Hij gaat maar liggen en slapen. Het is wel een lekker warm plekje, die poppewagen.

„Elsje, het andere eind van de riem moet je aan de stang vastmaken. Als hij er dan uitspringt, zit Flipje toch aan de wagen vast.”

„Ja, misschien gaat hij de wagen wel trekken, dat zou leuk zijn, joh! Een paard en wagen! Zullen we eens proberen of hij trekken wil?”

„Nee, nee, nu niet,” zegt Maud, „hij ligt juist zo leuk te slapen, laten we hem instoppen en gaan wandelen.”

„Echt buiten? Anders is er niets aan,” vindt Elsje.

„Zou moeder het wel goedvinden?” Maud kan het niet vragen, want moeder doet boodschappen.

Een klein eindje mag vast wel, denkt ze.

Voorzichtig rijden ze de poppewagen naar buiten.

Boven in bed ligt Ineke te slapen. Ze is het kleine zusje van Maud. De twee vriendinnen vergeten helemaal dat ze op haar moeten passen.

Ze lopen als twee héél deftige dames te wandelen, keurig netjes! Stap . . . stap . . . stap . . . stap . . .

Flipje beurt z'n kopje op. Wat is dat nu? Gaat hij rijden? Waar gaat dat naar toe?

Hij gaat er eens voor zitten. Nu kan hij tenminste zien waar het heen gaat. Hè, wat heeft hij toch voor een raar ding om z'n kop, hij schudt er nog eens aan.

„Stil zitten, baby, anders rol je uit de wagen,” zegt Maud.

„En goed naar je moeder luisteren, jongetje, anders krijg je voor je blote bibs,” vertelt Elsje hem.

**Ze gieren van het lachen, die twee deftige dames!
Het hondje vindt het maar raar en kijkt eens rond.
Ze lopen in een straat met veel huizen. Hier en daar is er een
winkel. Zou er ook een slager wonen? Dan wil Flipje wel eens
even uitstappen. Hij gaat staan in de poppewagen.
„Nee kind, stoute baby, dat mag niet, moet je eruit vallen? Voor-
uit, liggen, onder de dekens.”
Ze stoppen hem weer netjes in, maar het helpt niet veel. Hij
kruipt er onderuit. En wat ziet Flipje daar op straat lopen?
Een poes, zo'n lelijke dikke poes!
Wacht eventjes, die zal hij wel even weggagen!
„Waf, waf!” Hij springt uit de wagen en wil achter de poes aan.**

Maar hij zit vast. Dat akelige ding zit aan z'n kop. Gelukkig zit het niet strak. Met één ruk is hij los en rent achter de poes aan!

„Waf, waf, waf! Ik zal je krijgen!”

Ze hollen nu allebei. Een poes laat zich niet zo maar vangen! Nee, hoor, Flipje moet er hard voor lopen, de straat door, de hoek om.

„Nee, Flipje, néé!” roept Maud hard. „Kom hier!”

„Stout kind, je mag niet weglopen, ik geef je voor je blote bibs.”

Elsje wil nog een grapje maken, maar Maud staat bijna te huilen.

„Hij weet de weg niet en als hij verdwaalt, ben ik m'n hondje kwijt.”

Dat is waar ook. „Kom Maud, niet huilen, we gaan hem vangen.”

De poppewagen ligt op z'n kant, alle dekentjes ernaast.

Holderdebolder wordt alles er weer ingegooid en dan hollen de twee deftige dames achter de baby aan.

Rommerdebommerdebom, doet de poppewagen . . .

Stapperdestapperdestap, doen de voetjes . . .

Het zijn helemaal geen deftige dames meer. En op de stoep ligt een ceintuur. Die is van de wagen gevallen.

2

Moeder komt thuis. Ze heeft een tas vol boodschappen, daarom heeft het zo lang geduurd.

„Ik zal vlug een kopje thee zetten, dan gaan we gezellig thee drinken,” denkt ze. „Waar zitten de meisjes toch? Het is zo stil in de kamer, daar zijn ze vast niet. Misschien zijn ze boven?”

„Maud . . . , Elsje,” roept ze.

Boven blijft het ook stil, zouden ze buiten zijn?

Maar dat is stout, ze moesten op Ineke passen. Ligt dat kleine

ding nu alleen in huis te slapen? Gelukkig dat Flipje er is, honden kunnen ook een beetje oppassen.

Waar zou die zijn? Hij ligt niet in z'n mandje.

„Flipje, Flipje, kom eens bij het vrouwtje.”

Als moeder roept, loopt hij altijd kwispelstaartend naar haar toe. Nu komt hij niet.

Stil even, ze hoort wat boven.

„Ta, ta, ta, ta . . . uit . . . uit . . .”

Dat is Ineke. Ze is wakker geworden en wil uit bed.

„Vooruit maar, ik zal eerst jou helpen.”

Ze krijgt een schone broek aan en wordt in de box gezet.

„Flipje, Flipje,” roept moeder nog een paar keer.

„Fippie, Fippie,” zegt Ineke.

Nee, het helpt niet, Flipje is nergens te zien.

Als hij maar niet naar buiten geglipt is, toen de meisjes weggingen. Moeder zal ook eens in de tuin roepen.

„Flipje . . . , Flipje . . . !”

In de tuin is niets te zien.

De buurvrouw kijkt over de heg en vraagt: „Bent u het hondje kwijt?”

„Ja,” zegt moeder, „ik ben bang dat hij weggelopen is, toen de meisjes de deur uitgingen.”

„Die heb ik wel weg zien gaan. Ze zijn samen gaan wandelen met de poppewagen, maar het hondje heb ik niet gezien. Ik moest wel om de kinderen lachen. Ze liepen zo keurig, net als twee deftige dames.”

„O, wat zal Maud verdrietig zijn als Flipje weg is,” zucht moeder, „maar ze is wel wat ondeugend geweest. Ze moesten op Ineke passen en dat zijn ze glad vergeten.”

Moeder gaat maar vast theedrinken. O, o, waar blijven die kinderen toch? Moeder wordt wel een beetje boos.

„Piep,” doet het hekje, en wie komen er aan?

Maud met rode ogen van het huilen . . .

Elsje met tranen die over haar wangen lopen . . .

Tussen hen in de poppewagen. O, wat slordig, alles ligt door elkaar!

„O moeder, moeder, Flipje is weg!”

„Flipje weg? Hoe weet jij dat? Is hij met jullie meegelopen?” vraagt moeder.

„Nee, hij was baby en . . .”

Met veel snikken vertellen ze alles aan haar.

„We hebben overal gezocht, hij is nergens,” huilt Elsje.

Moeder zucht ervan. „Wat zijn jullie toch weer dom geweest. Flipje mocht niet naar buiten en jullie zouden op Ineke passen.”

Ze schrikken en kijken gauw naar het kleine meisje in de box.

Ineke lacht naar hen. „Péje . . ., péje,” zegt ze.

Dat betekent: Kom je met me spelen?

Ze heeft er niets van gemerkt dat ze alleen in huis was.

Maar Maud en Elsje schamen zich. Ze hebben de echte baby vergeten en het hondje is weg.

„We zullen eerst een kopje thee drinken en dan gaan jullie nog maar eens zoeken,” zegt moeder. „Vraag de mensen die in de buurt wonen waar Flipje is weggelopen maar, of ze hem misschien gezien of binnengehaald hebben.”

Verdrietig drinken de meisjes de thee op.

Samen gaan ze aan het zoeken.

„Kijk daar eens,” roept Elsje.

„Zie je hem?” vraagt Maud blij.

„Nee, daar op de grond, je ceintuur.”

Maud ziet het nu ook; ze raapt haar op. „Hè, jammer, ik dacht dat je Flipje zag.”

„Je moeder zal wel blij zijn dat je je ceintuur weer hebt,” zegt Elsje.

„'k Wou liever m'n hondje weer hebben,” vindt Maud.

Die zien ze nergens en niemand heeft hem gezien.

De mensen hebben medelijden met de twee verdrietige meisjes.

Maar helpen kunnen ze hen niet.

Eindelijk gaan ze weer naar huis.

„We hebben overal gezocht, moeder, hij is heus nergens.”

„Och, dat arme beest,” zegt moeder. „Waar zal hij nu zwerven? Elsje, jij moet nu naar huis gaan. Het wordt tijd om te eten.”

Maud schrikt. O, vader komt thuis, wat zal hij er wel van zeggen? Ze begint weer zachtjes te huilen.

Moeder vertelt het aan hem. Hij is echt boos op Maud.

„Door jouw ongehoorzaamheid is Flipje verdwaald,” broemt hij, „dat arme dier.”

„Zal hij nooit meer terugkomen?” snikt ze.

„Ik weet het niet. 'k Zal op het politiebureau eens naar hem

vragen. Als ze daar niets weten, kan ik nog een advertentie in de krant laten zetten.”

„Als hij maar niet onder een auto komt,” bedenkt moeder.

„Flipje is helemaal niet gewend aan al die drukte op de weg.”

Maud moet er gewoon niet aan denken; ze blijft maar huilen.

Ze gaan eten. Alleen Ineke praat druk.

„Ete . . . éte . . . éte . . . ame . . . ame . . . !” roept ze hard.

Ze slaat met haar lepel op het bordje. Ze heeft zo'n zin in de worteltjes die op tafel staan.

Maud kan haast niets naar binnen krijgen. Ze heeft helemaal geen trek.

Na het eten moet Maud dadelijk naar bed. Ze kruipt diep onder de dekens; een klein plukje haar steekt er nog onderuit.

Ze moet haar avondgebedje nog bidden. Zou de Here wel willen luisteren als je stout geweest bent? Maud wil zo graag vragen of de Here Flipje weer terug laat komen.

Moeder komt haar instoppen.

„Moeder, mag je wel voor hondjes bidden?” vraagt ze.
Moeder gaat op de rand van Mauds bed zitten. „Natuurlijk wel, meisje. De Here ziet het altijd als wij verdriet hebben en dat mogen we Hem ook vertellen.”
„Is Hij dan niet boos omdat ik stout was?”
„Als je er spijt van hebt, wil Hij het weer vergeven. Bid jij maar en ga nu lekker slapen. Misschien komt Flipje nog wel terug.”

3

„Moeder, moeder, kom eens kijken . . .!”
„Moeder, vader, kom gauw! Het kleine poesje heeft de oogjes open.”
Elsje, Peter en Hans staan om de mand van Moortje, de grote zwarte poes.
Tien dagen geleden lag er 's morgens een kleine baby-poes bij haar in de mand. Vader en moeder hadden 's avonds al gezien dat het kleintje de oogjes open heeft, maar nu weten zij het ook.
„Moeder, kom toch, het is zo leuk,” schreeuwt Peter hard.
Vader komt er het eerst aan. „Zo, heeft dat lelijke beest eindelijk z'n ogen open?”
„'t Is helemaal geen lelijk beest,” zegt Elsje boos. „Moet je eens zien wat een mooie kleuren zij heeft.”
Vader lacht plagend. „Wàt je mooi vindt! Hoe vind jij de baby, moeder?”
„Ik denk dat het een mooie poes wordt. 't Is een echte lapjeskat. Nu is het nog niet zo goed te zien, maar ze wordt elke dag leuker.”
„Wat is dat nu weer, een lapjeskat?” lachen Hans en Peter.
„Dat is een poes met allemaal verschillende kleuren op haar vachtje. Soms wel vier of vijf kleuren.”

„Dan weet ik een mooie naam voor haar, moeder. „Regenboog”,”
zegt Elsje.

Vader en moeder beginnen allebei te lachen.

„Ik hoop toch dat ze het niet al te hard laat regenen en gauw een
nette, zindelijke poes is,” maakt vader een grapje.

„Rare naam,” vindt Hans. „Hoe moet je haar dan roepen?”

„Regenboogje, Regenboogje . . .!”

„Nee, dan roep je: Regen, Regen, Regen,” zegt Peter. „Alle men-
sen denken dat je niet lekker bent. Wie roept er nu om regen?”

Maar Elsje wordt boos. „Lelijke plagers! Jullie zeggen het alleen,
omdat ik die mooie naam verzonnen heb.”

„Houden we nu twee katten, moeder?” vraagt Peter.

„Niets ervan. Als ze groot genoeg is om van de moeder weg te
gaan, geven we haar aan een ander.”

„Je kunt ze niet houden, hè moeder?” zegt Hans. „Dan hebben we volgend jaar vier katten en dan acht, net zolang tot het hele huis vol zit.”

Elsje luistert met een dikke rimpel boven haar neus.

Ze vindt het niet leuk dat het kleintje straks weer weg moet, maar ja, een heel huis vol katten kan toch ook niet. Stel je voor, geen stoel meer waar je op kunt zitten! Overal ligt een poes op. En als je 's avonds lekker wilt gaan slapen, ligt je hele bed vol . . .! Nee, dat wil ze niet, Elsje houdt zelf zo veel van haar warme bed. Opeens bedenkt ze wat. „Moeder, mag ik het poesje aan Maud geven als het groot genoeg is? Flipje is niet teruggekomen en nu heeft zij niets meer.”

„'k Weet niet of dat van haar moeder mag. Ik vind het wel goed, maar de moeder van Maud kan er wel eens anders over denken.”

„O, dat mag vast wel. Ik Ga het op school dadelijk aan haar vertellen.” Na het eten trekt ze vlug haar jas aan, moeder krijgt een kus en dan rent ze de deur uit.

Ze is het allereerst op school en juist vandaag is Maud zo laat. Elsje staat gewoon te trappelen van ongeduld. Eindelijk, daar komt ze aan.

„Maud, Maud, luister eens, jij mag Regenboog hebben.”

Haar vriendinnetje kijkt haar aan. Ze begint te lachen en zegt:

„Dan moet ik hem zelf zeker uit de lucht plukken.”

Uit de lucht plukken . . . ? O, Maud denkt natuurlijk aan de echte regenboog.

„Nee, nee, luister nou, joh. Ik bedoel ons kleine poesje. Dat heet „Regenboog”, want ze heeft allemaal verschillende kleuren. ’t Is een lapjeskat en jij mag haar hebben als ze groot is.”

„Ik . . . ?” vraagt Maud.

„Ja, omdat Flipje weg is. Zou het van je moeder mogen . . . ?”

Mauds gezicht wordt donker. „’t Mag vast niet. Moeder was zo verdrietig over Flipje.”

Elsje wordt er stil van.

„Weet je wat?” bedenkt ze. „Vraag het voor je verjaardag. Over twee maanden ben je jarig.”

Dat is een goed idee. „Ga je vanmiddag mee het aan moeder vragen? Als jij erbij bent, mag het misschien wel.”

„Goed, dan zal ik zeggen dat ik eigenlijk de meeste schuld heb dat Flipje weg is, omdat ik het verzonnen heb,” zegt Elsje flink. Ze slaat haar arm om Maud heen en zo gaan ze het schoolplein op.

Het lijkt wel of de dag vandaag veel langer duurt. Het wil maar geen vier uur worden.

Eindelijk gaat de school uit. Ze rennen naar huis, maar als ze vlakbij zijn, beginnen ze langzamer te lopen. Wat zal moeder zeggen. Zou ze het goedvinden? Elsje moet Maud haast meetrekken; ze staat bijna stil.

„Kom nou, het mag heus wel.”

Moeder ziet hen aankomen. „Dag dames,” zegt ze, „wat kijken jullie donker, hebben jullie soms ruzie gemaakt?”

Daar moeten de meisjes om lachen. „Ruzie maken? Wel nee, maar moeder, eh . . . mag ik . . . eh . . . Elsje heeft een eh . . .”

„Wel, wel, het is zeker een moeilijke vraag,” lacht moeder.

Omdat ze lacht, durft Elsje het opeens te vragen.

„Mevrouw, mag Maud onze „Regenboog” hebben?”

„Regenboog . . .?” vraagt moeder verwonderd. „Hebben jullie een regenboog in huis?”

„Nee . . ., ja mevrouw, geen èchte, maar een poesje met allemaal strepen, daarom heet zij „Regenboog”. Het is een kleintje, een lapjeskat, en Maud mag haar hebben als u het goedvindt.”

„O,” zegt moeder, ze begint het te begrijpen. „Nee, daar begin ik niet meer aan. Maud kan nog niet goed voor dieren zorgen.”

Och, wat jammer, de tranen schieten in Mauds ogen.

Elsje's stemmetje beeft ook een beetje, maar ze zegt dapper:

„Ik had het verzonnen met Flipje. Eigenlijk is het mijn schuld. En nu heb ik twee poezen en zij niets.”

„Ik . . . snik . . . snik . . . zal . . . snik . . . het poesje . . . snik . . . nooit naar buiten laten.”

Daar moet moeder toch een beetje om lachen. Stel je voor!

„Kan ze de poes niet voor d'r verjaardag krijgen?” zegt Els met een bibberend stemmetje.

Moeder krijgt medelijden met de meisjes. Ze denkt even na en zegt:

„k Zal er wel eens met vader over praten. Maar Maud, denk erom, ik wil geen gezeur. Als je dat doet, gebeurt het nooit. Kom, lusten jullie een kopje thee?”

Even later zitten ze gezellig thee te drinken. Tenminste . . . moeder praat gezellig, de meisjes zijn een beetje stil. „Ga je mee buiten spelen, Els?” vraagt Maud. Daar kunnen ze er tenminste samen over praten. Ze weten best iets waar ze over willen praten,

maar dat mag nu juist niet hier in de kamer.

„Denk jij dat het mag? Ikke niet.”

„Ik wel. Je moet alleen niets meer vragen tot je jarig bent, want als je moeder boos wordt, mag het niet.”

't Is wel moeilijk, maar ze houden het toch vol, allebei . . .!

's Avonds, als de meisjes slapen, telefoneren de twee moeders met elkaar.

Maar wat de grote mensen allemaal zeggen . . .?

Daar horen Maud en Elsje niet van.

Ze zitten zo in spanning. Zou het mogen . . .? Of niet . . .?

4

„Ik kan toch niet slapen omdat ik morgen jarig ben, dus kan ik net zo goed opblijven.”

Maud staat met haar nachtopon aan in de kamer; ze moet naar bed. Moeder lacht. „Ik kon vroeger ook niet slapen, de nacht voor m'n verjaardag. Toch ga je maar gauw naar boven, want ik moet nog wat naaien voor het morgen feest is.”

Naaien . . ., denkt Maud, naaien . . ., zou ze een nieuwe jurk voor haar verjaardag krijgen? Maar het poesje dan . . .? Zou moeder het werkelijk vergeten zijn?

Vader geeft moeder een knipoog en zegt: „Zal ik de doos met oude lappen van de zolder halen? Dat kost niet veel geld en jij kunt er vast wel iets moois van maken.”

„Dat is goed, man, die doos heb ik juist nodig.”

Maud begrijpt er niets meer van. Wat gaat moeder vanavond doen . . .?

„Vooruit meisje, jij naar bed, anders maak ik je morgenochtend niet wakker.”

„Ja, maar ik kan toch niet slapen en . . .”

„Dat weten we al, Maud, maak dat je boven komt.”

Als vader zo praat, durft ze niet langer tegen te spreken. Stel je voor dat het feest morgen helemaal niet doorgaat! Ze geeft vader en moeder een zoen en gaat naar boven.

In bed ligt ze nog van alles te bedenken.

Zou ze morgen het poesje krijgen? Maar waarom moet moeder dan naaien? Als ze een pop kreeg, zou moeder een poppejurk kunnen naaien. Maar als ze een poes krijgt? Die hebben geen jurken nodig.

Nee, Maud begrijpt er niet veel van. Ze zou best beneden even om het hoekje willen kijken. Toch zal ze het maar niet doen. Ze wordt wel een beetje bang dat ze het poesje niet krijgt. Wat kun je daar nu voor naaien . . . ? Niets weet ze te bedenken . . . ! Als ze de poes niet krijgt, wil ze ook niets anders. Dan is ze boos . . . , dan, dan . . .

Beneden hoort ze de naaimachine snorren. Wat naait moeder toch? Misschien is het wel . . . is het wel . . . ?

Mauds ogen zijn dichtgevallen, ze slaapt.

In de huiskamer is moeder druk bezig. Steeds pakt ze uit de grote doos een lapje, iedere keer een andere kleur. Ze naait en naait . . . Het wordt heel laat.

Eindelijk is ze klaar. Ze zet het op de tafel.

„O, wat grappig,” zegt vader. Hij kijkt moeder aan en ze beginnen allebei te lachen.

's Morgens vroeg rinkelt de wekker in de slaapkamer van vader en moeder.

Maud hoort het ook en springt dadelijk uit bed.

„Vader, moeder, mag ik bij u komen? Ik ben jarig!”

„'t Is midden in de nacht,” bromt vader vanuit z'n warme bed.

„Nee lui lak,” zegt moeder, „het is zeven uur. Doe je ogen maar open, want je oudste dochter is echt jarig. Wacht, ik zal Ineke even halen. Die hoort er ook bij.”

„Uit . . . uit . . . uit . . . !” roept ze blij als moeder bij haar komt.

„Ja, kom maar, jij mag ook feliciteren, poppedijntje.”

Ze wordt bij vader op bed gezet.

„Uit . . . uit . . . !” roept ze weer en trekt vader aan z'n haren.

„Au . . . !” zegt vader, „is dat een manier om iemand wakker te maken?”

Hij gaat vlug zitten, voor die kleine handjes weer beginnen te trekken.

„Kom eens hier, oudste dochter. Hartelijk gefeliciteerd met je achtste verjaardag.”

Maud krijgt op allebei haar wangen een dikke zoen. Oei . . . , wat kriebelt dat, vader moet zich nog scheren.

Moeder geeft haar ook een dikke pakkerd, maar dat kriebelt gelukkig niet.

„Tja,” zegt vader, „heb jij een cadeau, moeder? Jij hebt de hele avond zitten naaien.”

Naaien . . . ? Naaien . . . ? O, wat zal het toch zijn . . . ?

„Maud moet maar eens onder het bed kijken,” zegt moeder.

Dadelijk duikt ze eronder. Er staat iets ronds met een bruin papier erom. Ze peutert aan het touwtje. Ach, wat zit dat vast. Eindelijk is het los. Het papier scheurt ze eraf.

En wat houdt ze in haar handen?

Een ronde mand met daarin een heerlijk warm kussentje.

„O, moeder, een poesemand, wat mooi, maar waar is . . . waar is . . . ?”

„Je hebt toch poppen genoeg om erin te leggen?” plaagt vader haar.

„Ik heb geen poes om weg te geven,” zegt moeder, „en wat je niet hebt, kun je ook niet geven.”

„Die krijg ik van Elsje, die krijg ik van Elsje . . . !” Maud danst in het rond. „O, wat ben ik blij, wat ben ik blij . . . !”

Moeder krijgt alweer een dikke zoen, vader ook. Ze voelt niet eens dat het kriebelt, zó blij is ze.

„Hier Ineke, dat mag jij aan Maud geven.”

Moeder geeft haar een klein pakje in haar handje.

„Mij . . . ! Mij . . . !” kraait het kleine ding en ze wil het dadelijk openmaken.

„Nee, nee, het is voor Maud, maar jij krijgt ook een klein cadeautje. Kijk, dit is voor jou.”

Ze geeft Ineke nog een pakje in haar hand. Het is groter dan het andere en er zit een mooier papiertje om. Ineke laat het kleine pakje dadelijk vallen.

Nu kan Maud bekijken wat ze van haar zusje heeft gekregen. Het is een mooi zilveren armbandje met een bedeltje eraan. Wat zal ze mooi zijn.

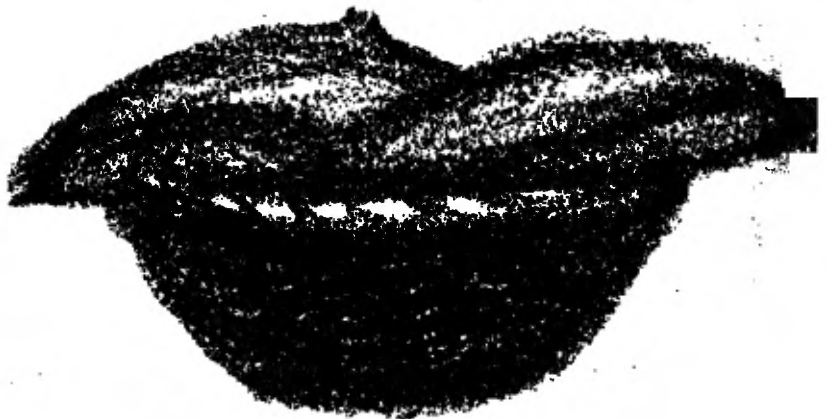
„Mag ik het om naar school, moeder?”

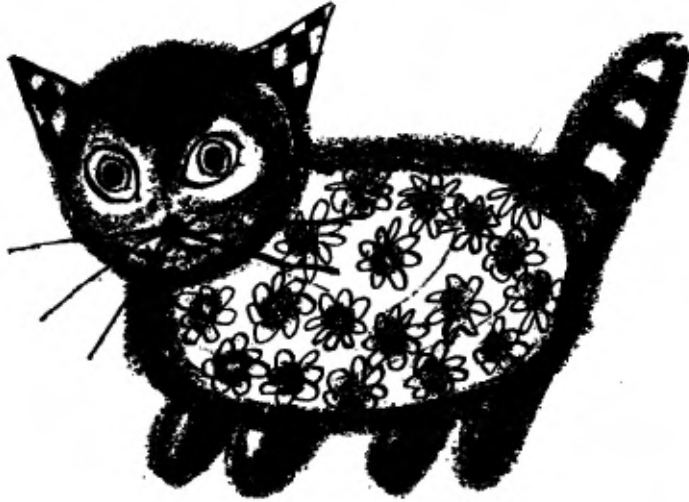
„Vandaag wel, maar een beetje voorzichtig zijn, wildebras.”

„Uit . . . uit . . . !” roept Ineke. In haar handjes houdt ze een speelgoedbeest, een poes . . . , een lapjeskat . . . , gemaakt van allemaal oude lapjes.

„O, moeder, wat leuk. Heeft u die zelf gemaakt? Die moest u zeker gisteravond naaien . . . ?”

Maud bekijkt het leuke beest. „Mag ze even in het mandje zitten, Ineke?”

Ze zet de poes in de mand, maar Ineke vindt het niet goed.

„Mij . . . mij . . . mij . . .!” roept ze en haalt haar er dadelijk uit.

„Ja, ja, ze is van jou. Ik krijg een echte . . . een echte . . . een echte . . .!”

Maud danst op één been de kamer rond, onder luid gejuich.

„Ga je alsjeblieft aankleden, kind. Horen en zien vergaat me,” zegt vader.

„En je mag wel een beetje opschieten. Anders kom je op je verjaardag te laat op school,” zegt moeder.

Dat moet niet. Maud gaat vlug naar haar eigen kamer. Haar mooiste jurk ligt al klaar. Ze maakt zich keurig netjes, het nieuwe armbandje doet ze om. Zie zo, klaar is ze alweer.

„Heb je je wel gewassen?” vraagt moeder.

„Eh . . . eh . . .” zegt Maud.

„Ik hoor het al. Kom jij eens even hier, jongedame, dan zal ik je een goede beurt geven.”

„Hè nee, moeder, dat kan ik toch zelf, ik ben al acht jaar.”

„Je zou het niet zeggen: een dochter van acht jaar, die zich ver-geet te wassen!”

Maud gaat het maar gauw doen vóór moeder begint.

Na het eten gaat ze naar school. Ze heeft haar schooltas bij zich. Het lijkt wel of ze vandaag veel huiswerk heeft, maar het is niet zo. Ze heeft blokjes kaas bij zich om te trakteren.

„Maud . . .! Maud . . .!” Elsje holt op haar toe en zwaait haar arm heen en weer. „Gefeliciteerd! Wat heb je gekregen? Ik zag de poes nog bij ons. Wat heb je dan gekregen . . .?”

„Een mand voor de poes,” zegt Maud. „Moeder zei: Ik heb geen poes, dus ik kan haar ook niet weggeven.”

Daar moet Elsje even over nadenken. „Die mag ik vanmiddag zeker geven! Dat zal wel, want moeder zei vanmorgen, dat ze nog geen cadeau voor je gekocht had.”

„Vast! Dàt zal best. O . . . dan heb ik het kind en jij de moeder-poes. Dan zijn wij ook een beetje familie van elkaar . . .”

Ze huppelen samen van plezier, de schooltas slingert heen en weer.

„Bons . . .,” daar schiet hij uit Mauds handen en rolt over de grond.

„Ooooo . . .!” Van schrik staan ze beiden stil. Ze bukken zich naar de tas.

„Au . . .,” twee hoofden bonzen tegen elkaar!

Het doet een beetje pijn, maar ze lachen erom. Op een feest huil je niet.

De stukjes kaas zijn uit de zakjes gewipt en liggen verspreid door de tas. Er zijn er zelfs een paar op de grond gevallen. Maar ze worden er vlug weer ingedaan. Dat er een beetje zand aan zit, zien ze niet.

En dan gaan ze weer verder: twee dikke vriendinnen. Fijn naar school . . ., want nu is het feest. Trakteren . . .!

„Dag moeder, daaag . . . Zult u goed voor Tinky zorgen?”

„Dag Maud, Tinky kan nu heus zichzelf wel redden. Ze is groot genoeg.”

Tinky is de poes. Maud vond „Regenboog” niet mooi. En zo lastig om haar te roepen. Daarom heeft ze haar „Tinky” genoemd. Ze is alweer een half jaar bij Maud en er wordt goed voor haar gezorgd. Ze is een mooie grote poes geworden en ze is dol op Maud. Als ze in de tuin is en Maud roept haar, dan komt ze direct aangerend zo hard ze kan. Die twee houden veel van elkaar. Vader en moeder moeten er wel eens om lachen.

„Dag moeder, dag.”

Maud huppelt naar school. Ze is een beetje laat vandaag. Ze was weer vergeten om zich te wassen en toen moest ze naar boven van moeder, haar jurk uittrekken en zich goed wassen. Daarom is ze laat, maar als ze flink doorloopt, kan ze nog op tijd bij de juffrouw zijn.

De juffrouw . . .? Och heden . . ., nu is ze weer vergeten om te vragen of ze eens naar Tinky mag komen kijken. Zal ze teruggaan? Als ze nu hard rent, kan het nog best.

Ze draait zich om en holt naar huis.

„Moeder . . .! Moeder . . .!”

„Maar Maud, ben je nog niet naar school? Wat is er nu aan de hand?”

„Moeder, mag de juffrouw vanmiddag naar Tinky komen kijken? Ze heeft haar nog nooit gezien.”

„Van mij mag het wel, maar als je niet gauw maakt dat je op school komt, moet jij vanmiddag nablijven. Dat zie ik aankomen.”

„Nee, ik ga rennen.” Weg is Maud weer.

Moeder staat haar hoofdschuddend na te kijken. Wat is ze een wildebras! Toch wel leuk dat ze zo dol op de poes is.

Moeder gaat naar binnen. Ze heeft het druk vandaag, ze wil de

kast opruimen. Uit de kelder pakt ze een kartonnen doos. Daar wil ze alles indoen wat met de voddenman mee kan.

Één voor één worden alle planken leeggehaald. Als moeder ziet dat er iets erg kapot is of helemaal versleten, doet ze het in de doos.

Tinky, de poes, zit er op de stoel naar te kijken. Wat doet moeder toch steeds in de doos? Daar wil de poes eens even naar kijken. Misschien is er wel iets te eten. Ze springt van de stoel en snuffelt aan de doos. Nee, je kunt hier niets opeten, maar het lijkt haar wel een lekker bedje. Ze kon er best eens een dutje in gaan doen.

Zonder dat moeder het merkt, springt Tinky in de doos. Ze ligt er nog maar net in, of ze krijgt een kapot hemd op haar kopje. Daar geeft ze niet om, het is lekker warm. Even later komt er weer wat bovenop, maar de poes vindt het best.

En moeder werkt maar door. Gelukkig, ze schiet goed op, de kast is al bijna klaar.

Net als ze de kastdeur dichtdoet, hoort ze buiten een bel. Een stem roept: „Vodden . . .! Vodden . . .!!”

„Dat komt mooi uit,” denkt ze, „de doos kan gelijk de deur uit en ik ben de rommel kwijt.”

Ze tikt tegen het raam en wenkt de voddenman.

„Alstublieft, meneer, hier heeft u een doos met oude dingen. De doos mag u houden, daar heb ik ook niets aan.”

„Dank u wel, mevrouw, goedemorgen.”

De voddenman draagt de doos naar z'n bakfiets. „Hij weegt lekker zwaar,” denkt hij, „er zit aardig wat in.”

Ja, dat is ook zo, maar hij weet niet wat er allemaal in zit. De doos wordt in de bakfiets gezet en de man duwt hem voort.

„Vodden . . .! Vodden . . .! Vòdden . . .!”

Tinky doet haar éne oog open en denkt: „Wat gaat er nu gebeuren?”

Ze gaat uit rijden. Nu ja, wat geeft dat! Ze loopt straks wel terug.

Haar oogjes gaan weer dicht. Ze wil eerst nog wat slapen. Dat gaat lekker op die schommelende kar.

Tingelingeling . . . „Vodden . . . ! Vodden . . . !”

Er komt steeds meer op de kar, maar Tinky merkt er niets van, zij slaapt.

Ze slaapt nog steeds als de voddenman bij z'n huis is. Hij rijdt de wagen in een grote schuur. De deur gaat op slot

en hij loopt naar binnen.

Pas als het donker is, rekt de poes zich uit. Ze geeuwt. Hè, wat heeft ze heerlijk geslapen in die doos, maar nu heeft ze honger. Ze steekt haar kop omhoog en kijkt om zich heen. Waar is ze nu toch terechtgekomen? Ze begrijpt er niets van. Ze moet maar eens op onderzoek uitgaan.

Tinky klimt uit de doos en springt van de kar op de grond. Overal ziet ze zakken en dozen staan. Aan de muur zijn grote planken. Daar liggen ook kleren op, maar nergens ziet ze een schoteltje melk voor haar staan en ze heeft zo'n honger. Ze kijkt om zich heen. Zou het raam niet op een kiertje open zijn? Dan kan ze naar huis wandelen. Maud heeft vast wel wat voor haar te eten. Mis poes, de ramen zijn allemaal dicht en de deur ook. Je zult hier vannacht moeten slapen.

„Miauw, miauw . . .! Daar heb ik helemaal geen zin in, ik heb honger en er is hier niemand die me aait.”

Ze krabbelt aan de deur en roept nog eens: „Miauw, miauw! Laat me eruit!”

„Hoor die poes buiten eens te keer gaan,” zegt de vrouw van de voddenman.

De man hoort het ook, maar hij weet niet dat het geluid uit z'n eigen schuur komt. Hij blijft lekker bij de warme kachel zitten. Tinky zit verdrietig op de grond. Moet zij nu de hele nacht hier blijven? Zonder eten in die vreemde schuur?

Ze houdt maar op met miauwen, het helpt toch niet. Ze gaat op een oud vloerkleedje liggen. Dat is tenminste lekker warm.

Als ze een poosje ligt en bijna alweer slaapt, hoort ze wat.

„Trip . . . trip . . . trip . . .”

Wat is dat? Hoort ze het goed? Ruikt ze het goed? Zijn hier muizen . . .?

„Trip, trip, trip . . .”

Ja, nu weet ze het zeker, muizen . . .! Heerlijk! Ze zal er gauw één gaan vangen. Dat is goed tegen de honger.

Héél voorzichtig staat ze op en sluipt op het geluid af. Daar is het, ze ziet de muis lopen . . . Maar de muis ziet haar ook. Hij springt op een plank en rent weg. Tinky er achteraan. Lopen . . . ! Lopen wie het 't hardst kan . . . !

De muis verdwijnt achter een stapel kleren die op een doos ligt, maar de poes kan hem daar wel vinden. Ze springt boven op de stapel en wil de muis pakken . . . , maar de stapel ligt helemaal scheef en als de poes erop springt, valt alles naar beneden.

Daar kan Tinky niet op letten, ze heeft het zo druk met muizen vangen. Er rolt nog wel meer om, want ze heeft hem nog steeds niet en ze laat zich door zo'n klein muisje niet op de kop zitten. Het is me een herrie van belang in de schuur.

„Het lijkt wel of ik iemand in de schuur hoor,” zegt de vrouw tegen haar man.

„Ik zit ook al te luisteren,” zegt de voddenman. „'k Zal eens gaan kijken, het zijn toch wel vreemde geluiden daar.”

De vrouw gaat ook mee.

Buiten kun je het nog veel beter horen.

„Neem een stok mee. Je kunt nooit weten wat voor vreemd beest er zit.”

„Wel nee vrouw, ik ben sterk genoeg. Ik jaag het er zo wel uit.”

De vrouw vindt het maar wàt griezelig. Ze blijft achter haar man staan en kijkt over z'n schouder naar de deur.

Voorzichtig maakt hij hem open, en doet meteen het licht aan.

En wat zien ze daar . . . ? Allemaal omvergegooide dozen en stapels lappen op de grond.

En midden tussen de rommel staat een poes . . . Een lapjeskat óp de lappen . . . Maar die staat er niet lang, want als Tinky de deur open ziet, is ze de hele muis vergeten. Ze schiet naar buiten en rent weg, zo hard ze kan. Gauw naar Maud, melk drinken. Was me dàt een avontuur . . . !

Ja, ja, domme Tinky, wie gaat er nu ook in een doos met vodden liggen? Wat ben je eigenlijk: een lapjeskat of een voddenpoes . . . ?

„Waar zal Tinky toch zijn, moeder?”

Met een dikke rimpel boven haar neus staat Maud naar buiten te kijken.

„Ik weet het niet, meisje, maar ze komt heus wel weer thuis, je moet niet zo ongeduldig zijn.”

„Ja, maar Flipje is ook niet meer teruggekomen. De poes kan toch ook wel verdwalen?”

„Flipje was veel kleiner en hij was nog nooit buiten geweest bij ons. Hoe kon hij dan de weg weten? Maar Tinky komt elke dag buiten. Zij is hier al een half jaar en zij weet de weg al lang. Heus, zij verdwaalt niet meer.”

„Waarom komt ze dan niet als ik roep? Anders komt ze altijd dadelijk.”

Moeder zucht. „Ik weet het niet, Maud. Ga nu maar rustig naar school. Om vier uur zal zij er wel weer zijn. Komt de juffrouw vanmiddag naar haar kijken?”

„Nee, ze kon vanmiddag niet. Ze komt morgen, als u het goedvindt.”

„Het is mij best. Ik zal zorgen dat er een lekker kopje thee voor haar is.”

„En voor mij, een koekje erbij, o . . . wat heerlijk smullen wij,” zegt Maud.

„Mij . . . mij . . . toekje . . . toekje . . .,” roept Ineke.

„Ja, ja, kleine snoepers, jullie weten wel wat je lust. Ik zal ervoor zorgen als de juffrouw er is, maar nu gaat Maud naar school en Ineke een poosje naar bed.”

Moeder geeft Maud een kus en ze neemt Ineke op haar arm.

„Zult u Tinky dadelijk binnen laten als ze thuiskomt, moeder?”

„Ja, dat zal ik doen. Maak jij je maar niet ongerust, ze zal zo wel komen.”

Maud trekt haar jas aan en gaat naar buiten. Ze is echt een beetje

ongerust. Het is nog nooit gebeurd dat Tinky tussen de middag niet binnen was.

„Tinky . . . ! Tinky . . . ! Poes, poes Tinky . . . !” roept ze nog een keertje.

Maar er komt geen poesje naar haar toe rennen, wel een meisje . . .

„Elsje, de poes is er niet . . .”

„O, die komt wel weer, Moortje blijft soms een hele dag weg, maar ze komt vanzelf thuis. Poezen zijn slim, die weten altijd de weg.”

„Ook als ze heel ver weg zijn . . . ?”

„Ja hoor. Moeder had vroeger een poes en die bracht haar 's morgens altijd naar de trein en dan liep die alleen weer terug.”

„Maar ze is niet met mij meegelopen vanmorgen en moeder is aan de schoonmaak. Zij is niet buiten geweest, zegt ze.”

„Nou, dan is ze alleen uit. Misschien wil ze bij haar moeder op visite. Leuk zeg, dan zit ze bij ons in de tuin.”

„Zullen we gaan kijken?” vraagt Maud.

„Nu . . . ? Nee, dat doe ik niet, dan komen we veel te laat op school. Weet je wat, we gaan om vier uur eerst even bij ons in de tuin zoeken en als ze daar niet is, gaan we kijken of ze al thuis is.”

„Goed. Ik wou dat het maar vast vier uur was. Wat zou het leuk zijn, hè, als ze bij elkaar op visite gingen.”

„Ja. Zouden ze ook een kopje thee drinken,” lacht Elsje.

„Misschien mag ze wel uit Moortje's bakje eten,” zegt Maud.

„Ik denk niet dat er wat in is. Moortje eet altijd alles dadelijk op. Ze is een dikke, vette poes geworden.”

„Nou, Tinky is ook al groot. Ik denk wel net zo groot als haar moeder.”

„Zullen we ze straks gaan meten? Met moeders centimeter?”

„Ja, en wie het grootst is, heeft het gewonnen en die krijgt een lolly.”

„Die eten wij dan samen op, want poezen lusten geen lolly's.”

Lachend lopen de meisjes samen naar school, maar Maud moet die middag toch steeds aan Tinky denken.

„Maud, Maud, waar zitten je gedachten? Je maakt allemaal fouten in je sommen,” zegt de juffrouw.

Ze schrikt. Dat wil ze niet, want dan krijg je geen stempel. Dadelijk gaat ze de sommen overmaken. Het is zo. Er zitten wel zes fouten in.

Als het rekenen klaar is, gaan ze lezen. Het is een leuk verhaaltje, maar Maud let helemaal niet op.

„Ga jij eens verder met lezen,” zegt de juffrouw tegen haar.

O wee, ze weet niet waar ze gebleven zijn. Ze krijgt een rood hoofd en begint zo maar ergens te lezen.

Maar de kinderen roepen: „Nee juf, néé, daar zijn we niet.”

„Je zit alweer te dromen, meisje,” zegt de juffrouw. „Als het nu nog eens gebeurt, moet je om vier uur schoolblijven.”

Lieve help, dat zou erg zijn . . . ! Ze zal nu maar met haar vinger bij wijzen.

Ze is blij als de bel gaat. Gelukkig, ze mag naar huis.

„Je moest bijna schoolblijven, hè? Laten we nu maar eerst naar mijn huis gaan om te zien of Tinky daar is,” zegt Elsje.

Voor het raam, tussen de planten, zit een grote zwarte poes . . . Moortje. Een lapjeskat zien ze niet.

„Moeder, is Tinky hier geweest?” vraagt Elsje.

„Dag Elsje, dag Maud,” zegt moeder. „Tinky, wie is dat . . . ?”

„Nou, die poes die we aan Maud gegeven hebben. Ze was vanmiddag niet thuis.”

„O, Regenboog bedoel je. Dat is waar ook, ze heet tegenwoordig Tinky. Nee, ik heb haar niet gezien. Ze zal ondertussen al lang thuis zijn, denk ik.”

„Ga je mee, Els? We gaan kijken of ze er is.”

Maud staat te trappelen van ongeduld, maar Elsje zegt: „Moeder, krijgen we wat te drinken? Ik heb dorst.”

Ze krijgen allebei een glas limonade.

Maud verslikt zich, zó vlug wil ze het glas leegdrinken.

„Ga je . . . uche . . . uche . . . mee . . . uche, Els . . . uche, uche, uche . . .”

„Kalm toch een beetje, meisje. Die poes loopt echt niet in zeven sloten tegelijk,” zegt moeder.

Nee, dat begrijpt Maud ook. Zoveel poten heeft de poes niet eens. Maar ze rennen nu toch naar Mauds huis.

„Moeder, moeder . . ., waar is Tinky?”

Moeder schudt met haar hoofd en zegt: „Ze is nog niet thuisgekomen, Maud. Ik geloof dat ze een hele dag op stap is. Straks als het donker is, komt ze wel.”

Maud schrikt. Is Tinky nog niet thuis? Maar waar zal ze dan toch naar toe zijn?

„Tinky . . . Tinky . . . Tinky . . .!” roepen ze allebei in de tuin.

„Poes . . . poes . . . poes Tinky . . .”

Er komt geen poesje naar hen toerennen en als ze in de tuin gaan zoeken, zien ze haar ook niet.

„Misschien heeft ze zich in huis ergens verstopt, op de zolder of zo. Laten we binnen gaan zoeken,” zegt Elsje.

Dat is een goed idee. Ze zoeken overal, van de zolder tot de kelder, maar de poes is nergens te vinden.

„Moeder, hoe kan ze nu weg zijn,” huilt Maud.

„Niet huilen, meisje, dat helpt niets. Heus, je moet de moed nog niet opgeven.”

Als het etenstijd wordt, moet Elsje naar huis, maar Tinky is er nog niet.

Vader komt thuis om te eten, maar Tinky is er nog niet.

Na het eten gaat Ineke eerst naar bed, maar de poes is er niet.

Het is nu helemaal donker buiten. Maud staat bij de keukendeur te kijken. Af en toe doet ze de deur een eindje open en roept ze de poes, maar Tinky komt niet . . .!

Dan moet Maud zelf ook naar bed. Ze huilt dikke tranen . . .

Vader en moeder hebben zo'n medelijden met haar, maar helpen

kunnen ze niet.

Maud blijft nog een hele tijd huilen. Om tien uur valt ze pas in slaap.

Beneden zitten vader en moeder. „Wat vervelend is het. Ze was juist zo lief voor dat beestje,” zegt vader.

„Ik begrijp er ook niets van,” zegt moeder. „Ze is anders altijd in huis en als ze buiten was, ging ze nooit ver weg.”

De klok slaat elf uur. „Zullen we naar bed gaan?” vraagt vader.

„Ja, we kunnen moeilijk voor de poes opblijven. Dat helpt ook al niet,” zegt moeder.

Ze stopt Maud nog eens lekker in en veegt de tranen af die op haar gezichtje liggen.

Dan gaan ze slapen. Het is donker en stil in huis.

7

Door de donkere nacht rent een poes.

Als de maan even achter de wolken vandaan komt, kun je zien dat ze allemaal strepen heeft en witte pootjes. Ze heeft een oranje punt aan haar staart. Het is een echte lapjeskat . . . En ze heet . . . ? Een poes kan goed zien in het donker, ze rent zo hard ze kan. Ze wil gauw thuis zijn. Ze heeft honger en ze heeft de hele dag Maud niet gezien. Niemand heeft haar geaaid en onder haar kopje gekriebeld, en daar houdt ze van.

Nee, ze vond het helemaal niet leuk bij die voddenman. Ze kan niet zeggen dat ze fijn is uit geweest.

Ze zal maken dat ze gauw thuiskomt, want daar is het toch het best.

Daar is de straat al en het huis, maar wat is dat? Het huis is donker. Zijn ze naar bed gegaan? Zonder haar eten te geven? En onder haar kopje te kriebelen?

Is Maud haar nu al vergeten, als ze één dagje uitgaat . . . ?

Maar Tinky is nog niets vergeten. Niet waar ze woont, niet de lekkere melk die ze altijd van Maud krijgt, niet dat lekkere gekriebel onder haar kopje, ze weet alles nog.

En ze wil erin. Ze is de hele dag niet thuis geweest, nu moeten ze haar niet op de stoep laten staan.

„Miauw . . . miauw . . . miauwwww . . . !”

Helpt het niet? Willen ze daarbinnen maar niet wakker worden? Dan zal ze nog wel harder huilen en tegen de deur krabbelen.

„Miauw . . . miauw . . . miauw . . . !” Horen jullie me nu . . . ?

„Man, man, luister eens . . .” Moeder schudt vader aan z'n arm.

„Man, ik geloof dat ik de poes hoor.”

„Wat . . . wat zeg je?” vraagt vader slaapdronken. „Zit ze dan onder het bed?”

„Welnee, buiten, luister maar . . .”

„Miauw . . . ! Miauw . . . !”

„Je hebt gelijk, vrouw, ik zal de deur maar gauw openmaken. Wat zal Maud blij zijn.”

Vader stapt uit bed en gaat naar beneden. Moeder achter hem aan. Ze wil ook zien of het Tinky is.

Maar als ze de deur opendoen, zien ze nog niets!

Er vliegt wel iets langs hun benen, maar voor ze kijken kunnen wat het is, is het de trap al opgevlagen naar boven.

De deur van Mauds kamer staat op een kier. Tinky schiet erdoor, springt boven op het bed en begint vlug Mauds gezicht af te likken.

„Mag niet! Tinky, mag niet . . .” zegt Maud slaperig.

Maar de poes trekt er zich niets van aan. Kom nu, ze is zó lang weg geweest!

Maud wordt helemaal wakker. Wat is dat? Doet Tinky dat?

Maar ze was toch weg! Is ze er weer? Waar komt ze vandaan?

„Vader, moeder, kom eens. Ze is er weer, ze is er weer . . .”

Maud huilt, maar nu van blijdschap.

Vader en moeder komen haar kamer binnen. Ze zien het: de poes is weer thuis.

„Waar heb jij gezeten, ondeugd?” vraagt moeder. „Mag jij Maud zo ongerust maken?”

„Miauw,” zegt de poes, „daar praten we niet meer over. Geef me liever wat eten.”

Dat krijgt ze, midden in de nacht een schoteltje melk.

Een poosje later is het weer donker in huis. Ze gaan slapen: vader, moeder en Maud.

Wat is Maud gelukkig dat Tinky terug is. „Here, ik dank U wel,” zegt ze zachtjes in bed, „ik ben zo blij.”

De volgende morgen vertelt ze alles aan Elsje. „Ik begrijp niet waar ze geweest is,” zegt Maud.

„Nee, dat snap ik ook niet. Poes, je moest het ons eigenlijk vertellen.”

Maar Tinky knijpt haar ogen dicht. Het is of ze wil zeggen: „Ik kijk wel uit, en jullie me zeker lekker plagen, hè? „De voddenkat is bij de lapjesman geweest.” Nee, ik doe het niet. Ik ben een echte lapjeskat en geen voddenpoes.”

